

efter min Mening generende Tillægsbetaling. Jeg skal derfor paa det Bedste anbefale de saaledes nævnte Endringsforslag til det høie Thing.

Indein: Som det vil ses af Betænkningen, har jeg ikke kunnet tiltræde Udvalgets Forslag med Hensyn til Brevkortarten, hvilket ligger i, at Udvalgets Forslag indeholder en Medsættelse af Porto for Brevkort. Min Stilling til denne Sag har jeg udviklet temmelig udførlig ved Sagens første Behandling, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men kun kortelig sige, at Grunden til min Stilling i det Spørgsmaal var den, at jeg ikke nærer nogen Tvivl om, eller i hvert Fald er meget bange for, at en Medsættelse af Porto paa Brevkort vil medføre en Nedgang i Postvæsenets Indtægter og derigjennem en Standsning af hele Postvæsenets Udvikling. Man kan nu ganske vist sige, og det er blevet sagt, at selv om det skulde ske, at Postvæsenets Indtægter gik ned, vilde man kunne gennem andre Statsindtægter erholde Midler til Vedligeholdelse af Postgangen og Oprettelse af Postexpeditioner. Jeg tror, man gjør sig Illusioner desangaaende. Man vil da komme til at møde Vanskeligheder, som man nu ikke tilstrækkelig vurderer. Man vil se, at vort Landpostvæsen, hvis store Betydning vistnok vi, som her ere samlede, i fuldeste Maal erkjende, vil have Vanskelighed ved at blive i den Udvikling, som det har havt i de senere Aar, naar vi gaa ind paa dette Forslag. Jeg har ikke stillet Endringsforslag. Jeg vidste, at jeg havde ikke Stemningen for mig, og der var ikke Udsigt til at sætte noget Saadant igjennem. Jeg vil endnu sige dette, at Hovedargumentet for Indførelse af denne lave Tægt for Brevkort jo dog egentlig kun er det, at man har det i alle store Lande; derfor kan vort lille Land ikke holde sig fri for saadan Noget. Ja, det sige alle Folk som ville indføre noget Saadant, som have Øyst til en eller anden Ting; de komme og sige, at de have det i fremmede Lande; nogle ville have Brevkort, andre Fæstninger, andre Beskyttelsestold; saa sige de: Det have de i de store Lande, og forudsætter, at der bliver regjeret saa overmaade godt der. Men det er sikkerlig ikke noget Bevis, som gjør, at vi skulle rette os derefter. Allerede „Figaro“ fortalte jo, at han behøvede mere Forstand for at skaffe sig Underholdning een Dag, end man behøvede et helt Aar for at regere Frankrig, saa det tyder ikke paa, at de fremmede Lande regeres saa overordentlig viist. Men som sagt, jeg skal ikke opholde mig videre derved, da jeg ikke har stillet noget En-

dringsforslag derom. Derimod har jeg tilladt mig at stille et Endringsforslag til Lovens § 5, som angaar Hypostens Oprettelse. I saa Henseende er Forholdet dette, at medens Staten, Postvæsenet har Eneret paa Befordring af Breve mellem Poststed og Poststed, er Befordringen af lokale Forsendelser fri. Deraf har i Kjøbenhavn og i flere af de større Provindsbyer driftige Folk benyttet sig til at etablere en Hypost, og det er der ikke det Mindste at sige til. Der er ganske vist Ulemper til Stede ved disse flere Sorter af Brevklasser, men, som Folk, der kunne lukke Vinene op, dog maa kunne tage sig i Agt for. Der er saa stor Forstjæl paa de Kaskers Udseende, at det er høist forbausende at Folk kunne tage Feil deraf. Jeg vil dog slet ikke forsvare selve de private Hyposter. Jeg skal være villig til at gaa ind derpaa, hvis man vil give Staten den samme Eneret til lokale Forsendelser, som den har mellem Poststed og Poststed; thi det, som Lovforslaget gaar ud paa, nemlig at sige, at der ikke maa oprettes nye Brevposter foruden de allerede bestaaende, gjøre en saadan Overgang vanskelig, idet det nemlig faktisk giver de bestaaende Brevposter en Eneret. Man vil i Reglen ikke give den Slags Bevillinger, og hvis man giver dem, har jeg i det Mindste den Tro, at man somme Tider kunne komme til at give dem af Motiver, som jeg ikke vilde kunne billige, og derfor vil jeg ikke af denne Grund gaa hen og give de Mennesker, som have begyndt de Forretninger, en faktisk Eneret. I det Øieblik man nu vilde søge at komme over til at give Staten Eneret og ophæve de private Brevposter, vilde man, hvis Lovforslaget vedtoges, som det foreligger, eller med den Endring, som Udvalget har stillet, staa lige overfor etablerede betydelige Forretninger, som sige til Staten: Det kan dog ikke gaa an, at I gaa hen og ruinerer os; vi maa have Erstatning derfor; vi have i Tillid til, at inden Andre vilde faae Bevilling, sat betydelige Kræfter og Penge i dette, og det kan ikke gaa an at tage den Stilling fra os. Hvis vi derimod stemme Paragrafen ud, blive vi staaende ved, hvad der er, og saa have de Mennesker, som nu have begyndt den Forretning, gjort det paa egen Kæppe, og til enhver Tid været udsat for Konkurrence, idet at Enhver, som har Øyst dertil, kan begynde Konkurrencen med dem, og det vil gjøre, at den Forretning, de have, ikke nogen Sinde vil kunne voxe til den Værdi, som, hvis de faae den faktiske Eneret, som Lovforslaget vil give dem. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa, at denne Paragraf stemmes ud, og jeg vil henstille til Ministeren, at hvis det viser sig, at Forholdene i